

trækker den nuværende faktiske Tilstand for en saadan fremtidig Mildhed, ikke har stillet Vædringsforslag til Lovforslagets 2den Behandling. Han risikerer jo nemlig nu, saavidt jeg skjønner, hvis Dagsordenen forkastes, og hvis denne Forhandling skulde komme ind paa de enkelte Paragrafer, at Lovforslagets Mildhed uforandret bliver vedtagen af Thinget, og at dets Ophævelse til Lov for vort Vedkommende bliver muligjort. Jeg tror, at det havde været ret praktisk, om han havde tænkt herpaa, og det forekommer mig saaledes, naar vi se lidt næriere paa hans Grunde, at netop han maa ønske, at Dagsordenen gaar igennem, for at han kan faa Tid og Stunder til at betænke sig paa sin Grusomhed og søge at overtale os Andre til at følge ham dert. Den ærede Taler befinder sig iøvrigt i en høj Grad af Misforstaaelse med Hensyn til dette Spørgsmaal om Mildheden i Lovforslaget. Netop for de disciplinære Straffes Vedkommende er der ikke foregaaet nogen væsentlig Forandring fra Aaret 1850, da det første Lovforslag forelaa, og til det Forslag, som nu foreligger. Det er egentlig kun ved de større militære Forbrydelser, at der er indtraadt en ganske paafaldende Formildelse, paavirket af den almindelige borgerlige Straffelov. De disciplinære Forhold har den oprindelige Forfatter derimod set paa i 1850, som den høitærede Minister har set paa dem i 1870. Den høitærede Minister havde derhos ogsaa fuldkommen Ret, naar han nys bemærkede, at den fremmede Straffelovbog, som vistnok nærmest har veiledet Forfatteren af nærværende Forslag, nemlig den preussiske — for at nævne den ligefrem — ikke kender synderlig strengere Straffe end dette Lovforslag, og navnlig ikke kender dem strengere for disciplinære Forhold. Den ærede sidste Taler mente vel, at den Lovgivning, som jeg saaledes nu tillod mig at nævne, skulde kende legemlige Straffe. Men deri tager det høitærede Medlem ganske fejl. De bleve afskaffede i 1848, den 6te

Mai, ved et kongeligt Reskript, hvort den daværende regjerende Konge i Berlin glædede sig over at kunne frigjøre samtlige sine Undersaatter for en saadan Grusomhed. Legemlig Straf kendes siden den Tid ikke som almindelig Straf i den preussiske Lovgivning, og havde den ærede Taler gjort Udvalget den Glæde at gjennemlæse dets Betænkning, saa vilde han ved Materien om Nedsettelsen i de Meniges anden Klasse have kunnet finde en lille Udvikling heraf, der kunde have ledet ham paa rettere Spor. Men dernæst er der jo ganske sikkert slet ikke i den af Udvalget foreslaaede Dagsorden Tale om, og det kunde der da overhovedet fornuftigvis heller ikke være Tale eller Tanke om, at man ikke ved Overførelsen af den foreslaaede Lov paa Søetaten skulde kunne og burde tage Hensyn til det særlige Forhold i Søetaten. Jo, ganske vist; det have ogsaa baade Lovforslagene fra 1850 og 1867 gjort, og de deri værende Paragrafer, som toge Hensyn til de særlige Forhold i Søetaten, ere kun gaaede ud af det Lovforslag, der her foreligger, fordi det kun er forelagt som et Lovforslag for Hæren. Al derimod den samme Mildhedsaaend i det Hele bør gaa igennem begge Lovgivninger, derom troede jeg ikke, at der vel kunde være Tvivl i den lovgivende Forsamling. Den ærede Taler har desuden ikke Ret i, at Lovforslaget, ikke, allerede som det nu foreligger, skulde indeholde Bestemmelser, der kunde komme til Anvendelse ogsaa i Søetaten i saadanne Dilemmater, hvor det ved en eneste Vending gjælder om Liv og Død. Havde den ærede Taler saaledes set paa § 132 i Lovforslaget, saa vilde han vide, at der deri gives en Hjemmel for Anvendelsen af legemlig Straf i saadanne Tilfælde og Tilfælde til, naar det gjælder Liv og Død, da at lægge Forbryderen død paa Stedet. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Taler skulde tale for Meget om den Mildhed, der gaar igennem Lovforslaget eller ønske en større Strengthed ind i den nye Straffelov. Dertil sigtende Forslag kan jeg